

Az utcán egy fiatalember lépeget a hidegben. Hajadonfőtt van, csupasz lábszárral, kis kabátkában. Mindenki utánafordul. Úgy megy, mint a hideg lázas szerelmese, mámorosan, hátravetett fővel, félig lehunyt szemmel, nyitott szájjal. Ezenkívül azonban van még valami feltűnő rajta. Nadrágja, kiskabátja telis-teli van varrva mindenféle színű lim-lom folttal. Folt hátán folt. Szinte valószerűtlenül és értelmetlenül sok a folt ezen a ruhán. Nem látszik kéregetőnek a fiú. Arca lelkes, szeme tüzes, megjelenése szinte úriás és előkelő. Úgy hat rajta ez a csupafolt ruha, mintha a foltozott ruhák versenyeredményét akarná vele megjavítani. Mintha meg akarná mutani a világnak, hogy senki a földgolyón ennyire foltos ruhát még nem viselt, mint ő. Büszke öntudata és mámoros biztonsága nyilván ebből az érzésből fakad. Sportembernek, bajnoknak érzi magát, a hideg, a fiatalság, a foltozott ruha bajnokának ...

1935. január 18., péntek, 5. old.

Pesti utca

A gépkocsi felszaladt a járdára, egyenesen bele egy üzlet kirakatába, s ott ízzé-porrá zúzott mindent. Falusi szekeret akart kikerülni, fékezni próbált, de – hogy kinek a hibájából, nem tudni – nagyot kanyarodott, s fel a járdára, neki az üzletnek.

Emberéletben szerencsére nem esett kár, de a cukrosbolt kirakatán kívül a gyönyörű gépkocsi is siralmas állapotban hevert a járdaszélen. Csak a szekérnek nem esett semmi baja. Az épp oly rozzant maradt, két öreg lovával, mint annakelőtte. Semmi változás nem látszott rajta. Mindössze nem mehetett tovább. A rendőr megállította, aztán telefonozott a rendőrségre. Nemsokára megjelent a rendőrségi gépkocsi, fényképezéssel, szakértővel. A szakértő krétával vastag vonalakat rajzolt a földön, megjelölte a kerekek útját, a fényképezés az úttest közepette állt, s fényképezett. A pompás gépkocsi ott hevert összetörve. A forgalom elakadt. Óriás bámész csoport verődött össze, sopánkodtak, kárörvendtek, a boltosné sírt, a gépkocsivezető lá-

Felborult burgonyás kocsi
1936
BTM Kiscelli Múzeum Fényképgyűjtemény
Inkey Tibor felvétele

*„A forgalom elakadt. Óriás bábász csoport verődött össze,
sopánkodtak, kárörvendtek, a boltosné sírt, a gépkocsivezető
lármas izgalommal magyarázott...”*

zas izgalommal magyarázott, csak a két ló, a rozzant szekér meg az öreg falusi gazda állt ott némán, közönyösen, mint maga a végzet. Ómiattuk történt az egész, s őket lehetett legkevésbé felelősségre vonni. Mit tehet arról a ló, hogy ő csak ló, és nem tud olyan gyorsan kitérni a gépkocsinak, mint kellene?

Ez a jelenet megdöbbenően példázta előttünk a gyöngék félelmetes és kiszámíthatatlan erejét. „Óvakodjunk a gyengéktől, mert több bajt okozhatnak, mint az erősek” – mondogatjuk magunkban, amíg keresztülvergődünk a tömegben.

A budai hegyekben vasárnaponként vidám, tarka csoportok evickélnek, száguldoznak sítalpakon. Piros és kék és fehér és zöld zekékben, a délszaki tájak színpompáját, a nyári rét derűjét varázsolják egy-egy órára az egyhangú fehérségbe. Ebben a rikító színekben megdöbbenő ellentétként hatott az a fiatal lány, aki talpig feketében, hosszú gyászfátyollal siklott le egyik meredek lejtőn. Röpülő fátylával olyan volt, mint régies, múlt századbeli képeken maga a halál röpülő angyala. Csupán – egyébként szintén fekete – sítalpai vallottak a mai kor gyermekére.

•

Nagy kamasz diákgyerek szalad a villamosmegálló felé. Már késő van, ha nem siet, elkésik az iskolából. A villamos már jön is, de a járda síkos, s ő még mielőtt felszállhatna, megcsúszik, végigvágódik a földön. A kezében tartott könyvcsomó kihull a szíjak közül. De nem csak a könyvek hullanak széjjel, hanem egyik könyvnek a lapjai is. A téli szél felkapja a lapokat, s hordja-viszi messzire.

A fiú feltápáskodik, az épen maradt könyveket felkapja, s máris felugrik a villamosra. A közelben lévők mind szedegetik és nyújtogatják neki felfelé a szertehullt lapokat.

– Saláta – legyint megvetően a fiú, és nem nyúl utána.

A kocsi máris robog tovább. Az iskoláskönyv lapjain pedig taposnak a járókelők. Megnézünk egyet belőle. „Algebra.” Sejtettük ...

1935. január 24., csütörtök, 6. old.

Élőképek

E sténként, a színházak, hangversenytermek nézőterén, a földszint csaknem valamennyi sorában látható egy-két olyan nő, aki furcsán ellentmondó külsejével ébreszti fel figyelmünket. A legfeltűnőbb rajtuk az, hogy hatalmas, fekete csontkeretes pápaszemet viselnek, s ami szintén